

Murányi Sándor Olivér

SZIKLAREPEDÉS

- Pajti, gyere ki! - kiáltja Lukács vadőr. - Pajti, nem hallod?! Gyere ki!
- A welsh terrier tizennegyedik éve van a vadőrrel. Eddigi legjobb kuttyája. Orra bevitte a hatalmas szikla alá, az anyamedve barlangjába, ahol a három bocs éppen nappali álmát alussza, amíg az anyjuk valahol a közelben tartózkodik. Lukács rögtön felméri, hogy a felnőtt állat nincs otthon, de azt is pontosan tudja, bármikor visszajöhet. Az idő erősen sürgeti, ha visszajön, akkor embernek, kutyanak annyi. Gyorsan dönt: bemegy az eb után.

- Te figyeld, hogy jön-e a nagy! - veti oda a melléte döbbenten álló Andrásnak, a rendőrnek, aki Magyarországról érkezett, és kérte, hogy elkísérhesse mai útjára a vadórt.

Lukács csak hason tud becsúszni a szűk sziklarepedésbe, miközben fél szeme állandóan Andráson. Nagy nehezen veszi rá magát, hogy eltűnjön a sötét mélyedésben. Odabenn a sziklafalon, egy polcszerű emelvényen két bocs szuszog csukott szemmel, jóllakottan, a harmadikat Pajti a sziklapadlóra rántotta, úgy cibálja. A vadőrnek most saját kuttyájával kell megharcolnia. Megfogja a terrier fejét, szétfeszíti állkapcsait, hogy elengedje a vadat. Csak nagy nehezen sikerül, ölbe veszi az ebet, és vele együtt kezd menekülni kifelé a barlangból.

- A mindenit! - fogja kint a fejét András. A rémülettől mozdulni sem mer, csak oldalra pislog, lesve, jön-e a nagy medve. Elképzelése sincs, mit tenne, ha érkezne. Valószínűleg csak összeesni tudna a halálfélelemtől.

Lukács hihetetlenül gyorsan mozog, fűrgén mászik felfele a szikla-mélyedés előtti oldalon. Tudja, kizárólag most van ideje bármit is tenni, és ha megszűnik a veszély, akkor sem lehet majd tudni, hogy az anya - az ember- és kutyaszagot megérezve - tovább neveli-e majd bocsait, vagy magukra hagyja őket. Azt is tudja, ha otthon találja a kuttyát a barnabundás, azonnal ráugrik és széttépi. Szűk résen szűrődik be a fák közül érkező fény. A vadőr tovább kapaszkodik a kuttyával, amely ellenkezni próbál, menne vissza a két kis barnabundáshoz - hihetetlenül erős a vadászösztöne.

- Pajti! - kiált rá újra Lukács. Ekkor döbbenetes dolog történik. Az erdő sűrűjéből felhangzik az anya ideges üvöltése. András hanyatt-hom-

lok menekül. Nem nézi, merre halad, megrémülve rohan, mignem megcsúszik a fövényen, és hasra esik. Kúszni kezd, kétségbeesetten kapaszkodik az ördögbordákba, miközben hátra sem mer nézni, csak távolodni – távolodni, ez jár minduntalan a fejében. Lukácsról már lemondott, meg sem fordul fejében, hogy segítségére siessen. Minden gondolata akörül forog, hogy a saját életét valahogy mentse. Hanyatt fekszik, úgy próbál csúszni tovább a meredeken lefelé, aztán újra hasra fordul. Minden megtett méterrel küzd, hogy minél távolabb kerüljön a szörnyű helyszíntől, ahol az imént még Lukács kiáltását és Pajti morgását hallotta. A medve felüvöltése mindezt semmissé tette számára. A látvány eddig is ijesztő volt, a két lábra állt anyaállatot már nem várta be.

Lukácsot nagyon nem lepte meg András viselkedése. Rögtön eszébe jutott Lajos barátja, aki körbevitte őt vadászkiésérőként a földgolyón, és aki azt mondta, olyan háborúba nem menne, ahol nincsenek mellette székelyek. A vadőr legyint, majd higgadtságot parancsolva magára, próbál minél hamarabb kijutni a szikla alól. Négykézláb kapaszkodik, fél kezében Pajtit tartva. Hallja már a dühös anyai hangokat, fel is fogja: életveszélybe került, ő is, welsh terriere is. Másodperceken múlik most minden. Annyi esélye maradt, hogy fűrgeségével, önuralmával kijátssza a legutolsó lehetőséget. Nem adja fel. Nem reménykedik, hanem cselekszik. Megragadja a szikla peremét, és kiemelkedik alóla. Egyet höngörödik ölében tartva a kutyát. Majd talpra pattan, és távolodni kezd a bocsoktól. Igyekszik az üvöltés hangjával ellentétes irányba haladni. Restelné magát, ha ezek után még ő gyalogolna bele a hazaigyekvő medvébe, csóválja meg fejét, majd szaporábban lép lefelé az oldalon, amikor egyszer csak egy nagy barna test kanyarodik elé.

– Végem van! – adja meg magát sorsának Lukács. A kutyát még leteszi, legalább ő maradjon meg.

Pajti szaladni kezd a medvével szembe, elterelve ezzel gazdájáról a figyelmet. A nagyvad oldalra fordul, megpróbál az ebre ugrani, de az ügyesen kitér előle. Az anyamedve nem kockáztat tovább. Futni kezd, és meg sem áll a barlangig. Ott szempillantás alatt eltűnik a mélyedésben. Csend lesz. A vadőr tágra nyílt szemmel figyel egy darabig, majd a völgyön lefelé továbbindul. András elvesztítette már szem elől, de ez nem is érdekli. Visszakapott életének örül, megsimogatja hűsleges kutyáját, és csak ennyit mond magának:

– Hátha most már megérem, hogy fiúunokám szülessen...